

ДІЛО

виходить щоденно передполуднем

РЕДАКЦІЯ
І АДМІНІСТРАЦІЯ:
Львів, Ринок ч. 10, П. пов.
Конто почт. шлан. 143.322.
Адреса для телеграм:
"Діло", Львів.
Гол. Редактор приймає від
11—12 год. передполуднем
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА:
Місячно: в кінці 450 зол.
За границею:
В Америці 1 долар, Франції,
Голландії, Бельгії 20 фр. фр.,
Італії 750 ал., Німеччині 750 ал.,
Швейцарії 3 шв. фр., Чехо-
словацькій 30 ч. к., Румунії 150
лей, Болгарії 750 ал., Австрії
750 ал. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ
ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІ-
СТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА
20 сот.

Перед загальними зборами „Просвіти“.

Львів, 1. грудня 1927.

Щогорічні загальні збори „Просвіти“, заповіджені на 26. грудня цр. відбудуться вже на початку шістьдесятого року її існування та по 53-ти літах відповідальної праці. Тому то вони й повинні випасти гідно та величаво, як такі, що започатковують ювілейний рік у „Просвіті“.

„Просвіта“ відіграла в історії нашого народу на західно-українських землях важливу та основну роль не тільки національного регенератора, але й основоположника всіх найоригінальніших ділянок національного життя і організатора всіх творчих проявів народної енергії. „Просвіта“ відбудовувала та реставрувала націю, націю обдирану віками від всього, що могло її екзистенцію та живучість репрезентувати перед світом, у крузі культурних народів.

З „хлопа і попа“, з вчорашнього парія, панщиняного робучого вола банського, та погордженого і в великій частині денационалізованого тоді „попа“ треба було різбити нац. обличчя, треба було виконувати націю. При допомозі живого слова „пастухів“ і незрівняного богатства їх душі творила „Просвіта“ прикметні цінності національної та культурної української окремішності. Нема кутка на широкій землі українській, куди не доходив би як не безпосередньо то бодай посередньо вплив і до того національно-оживляючий, регенеруючий вплив „Просвіти“. На думці маємо все львівську „Просвіту“. І ніщо іншого тільки незвичайно додатні для народу успіхи діяльності нашої „Просвіти“ вказало нашим заблудлим братам по першій російській революції 1905 р. заснувати в себе „Просвіти“ на зразок львівської. Те саме повторилося і на Закарпатті. Нема нині української національної армії та пронизаної любові до своєї батьківщини душі, навіть колиб вона жила далеко від рідної землі, вона жила бодай від неї країн чи навіть закутках земного гльобу, якби при самому згуці слова „Просвіта“ не вважала з поняттям „Просвіти“ безпосередньо та найтісніше з поняттям про відродження українського народу й якби не вважала „Просвіти“ фортецею національної української культури і джерелом національно-організуючої та культурно-виховуючої ідеї в народі.

Така була роль „Просвіти“ в нашому житті, така є тепер і такою мусить стати на далі. Однак минулорічні загальні збори виявили, що проти теперішньої „Просвіти“ організується завзятий похід інтернаціональних чинників, що наче боляки почали ятритися на українському організмі, підсилюючи та підкріплюючи відомими чинниками московського інтернаціоналу. Вони поставили собі за цілю або завалити „Просвіту“ або опанувати її та зробити зброєю, послушним у їх руках, при поширюванні інтернаціональної отруї. Потеперішню культурно-освітню, національно-організуючу та культурно-виховуючу працю думають вони заступити тзв. політично-класовою освітою. На ділі ті класи, під якими хочуть „Просвіту“ опанувати, несимпатична демагогія.

Щогорічні загальні збори вже їх теж живо зацікавили і вони до них готуються. Видно не в ті сто-

рінок їхньої преси. В „Світлі“ читаємо між іншим:

„Буржуазія (я), що ополотворювала в добі розвитку капіталізму просвітницьку діяльність, стала в сучасній добі гальмою для дальшого розвитку „Просвіти“. Така ж ідеологія й отримання працюючої класи (читай: інтернаціоналістичних пропагандистів) можуть оквижити її діяльність та падати полого розмаху її роботи“.

Отже національні ідеї, які вже 59 літ заціплює „Просвіта“ в народі звуться у тих самозванчих „заступників працюючих“ тільки буржуазними ідеями. Пишучи про минулорічні загальні збори „Просвіти“ та ж газета каже:

„На трибуні промовців появилася нова тип освітництва, що не лише маніфестував свою повну на грунті „Просвіти“, але й отримав нові домагання, які вперше прийшли до почуття старим „просвітницьким“ дітям... Західно-українські прагнучі класи, тобто робітники та селяни через представників(?) і виразників(?) своїх інтересів пробивали на минулорічних зборах перший вплив у мурах буржуазного консерватизму й клерикального обскурантизму, щоб перетворити „Просвіту“ в установу, що відповідає бодай сучасним культурно-освітнім потребам працюючих мас та їхнім пильним отриманням“.

Хто був на минулорічних загальних зборах „Просвіти“ і був свідком тих „освіжувачих“ виступів „речників працюючих класів“, той не відчув по прочитанні наведених стрічок нічого іншого над моральний біль, той стидом здригнеться за тих „речників“ „класового освітлювання мас“. Такі невідповідальні, такі ганебні та в найвищій мірі некультурні були їх виступи. Нічого позитивного вони не пропонували, а валили, валили збори, валили й „Просвіту“. Нині на передодні загальних зборів підготовляються ті самі чинники знов до подібних виступів на зборах. „Геть універсально-клерикальні елементи з „Просвіти“! — ось клич, яким кінчає свою статтю „Світло“.

Ще „краще“ пише на тему спанування „Просвіти“, „класовими“ чи „класово-освітлюючими“ елементами ідеологічно посвоєнене зі „Світлом“, „Наше Слово“, орган Сель-Роба. „Наше Слово“ так і пише, що „Просвіта“ опинилася тепер „у руках народних павуків, що завзялися живцем висати всі соки з організму нашого селянина і робітника“, що опанували її „насікомці“, яких треба позбутися. Воно й висунуло ударний клич: На збори до Львова! До боротьби за „селянсько-робітничу“ „Просвіту“. Правда, що воно троха подібне до клича „за

пролетарську владу“ або за „диктатуру пролетаріату“, але це справу тільки упрощує та висноє. Отже прихильники третього інтернаціоналу бажать дійти в нашому житті покищо до диктатури в „Просвіті“, а далі малиб дійти до неї також і в інших наших центральних установах.

Виконавці волі третього інтернаціоналу на Великій Україні, прийшовши до влади, покасували перш за все всі „Просвіти“, бо вважали і вважають їх фортецями українського націоналізму, якого вони терпіти не можуть. На їх місце позаводили усякі сельбуди і робклуби, що мали ширити політичну комуністичну освіту. Та з радянської преси довідуємося, що всі ті нові установи сильно завели. В них нема ніякого життя ні праці, нема до них серед населення ніякого зацікавлення ні довіри. Ідейні брати тамошніх агентів комінтерну на західно-українських землях не мають сили на те, щоб „Просвіту“ зліквідувати та здвинути на її місце якусь нову відповідаючу їхній ідеології установу. І тому рішили вони опанувати „Просвіту“, дарма, що сама її назва викривлює з недовольства обличчя комуністичних хуситів, та переробити її ідейно на своє копито, зробити з неї збрарддя своєї пропаганди та використати її майно. Для цього вони й рішили використувати передовсім кожочасні загальні збори Товариства.

Самозрозуміло, що до цього не можуть і не сміють допустити національні українські елементи. Вони не сміють злати у „Просвіті“ своїх позицій тим, що хочуть з фортеці української національної думки і культури зробити аванпост інтернаціоналізму та деправації національного світогляду і патріотичних почувань у нашому народі.

У ювілейному році існування „Просвіти“ мусять сконсолідуватися біля неї всі кращі елементи нашої патріотичної громади, а на загальних зборах у грудні цього року дати раз на все гідну відправу та відсіч усім наступним невідповідальним за долю народу та його культуру чинникам. Та щоб це сталося, треба до загальних зборів „Просвіти“ привести необхідну підготовку та організацію. Ми певні, що це станеться, певні, що „Просвіта“ в ювілейному році тільки скріпить свої ідеологічні позиції, які займала 59 літ в житті нашого народу, і лишній раз підкреслять їх вірність і правильність щогорічні загальні збори.

Француські оцінки і прогнози.

Супроти радянського десятиліття й Термідору.
(Від нашого кореспондента.)

Париж, 26. листопада 1927.

I.

Що комуністичні газети Франції, як і світа цілого, присвячували ювілейні більшовицького перевороту наповнені захопленням статті, — це зрозуміло, і ледви, чи хто і сподівався чогось іншого. Натомість деяку несподіванку принесли безоглядні осуди, якими побиває французька комуністична преса більшовицьку опозицію: можна здогадуватися, що діється воно не без виразного кивка з Москви, і що воно не є без зв'язку з „пособіями“, якими урядова Мо-

сква благословить Humanité і інші газети.

Ні банальними ювілейними славословіями, ні інспірованою „сміше“ полемікою проти опозиції, не цікаво займатися — в змісті тутешніх комуністичних газет справді мало чого на зуб узяти; поучаючого там дасть-Біг, а для французької публічної думки вони менше всього характеристичні.

Щоб усвідомити собі, що думає пересічний француз про те, що твориться в Радянському Союзі, і як він собі уявляє дальший розвиток

тамошніх подій, — треба заглянути до інших, некомуністичних газет — до „поміркованих“ передовців, а й до преси.

II.

Information — це за границею менше відомий, та у Франції високо цінений, добре редагований орган париської біржи й великих банків. Дав він два видання на день: одно, полуднєве, в одній половині політичне, в другій фінансово-економічне, і друге, вечірнє — виключно фінансово-господарське. Цитувати-мемо із статтей видання полудневого.

В редакційній статті читали ми там між іншим:

„Якби і не був би початок Рад, і щоб і не думати про їх правдивість, то злилий факт з'ясується в історії: румуні протримали десять років, в румунській організації, царської і республіканської та в пасивності російського народу впродовж його держави. Вона нашла підстави даній державі, ту платку урядників і великих власників, для русифікації російської держави і народності“.

Зацітувавши і переказавши деякі помічання Люка Дюртена (котрий з Дюамелем відбув подорож до Москви і про подорож цю друкує тепер книгу), Information ставить ось які прогнози на будучність:

„Річ імовірна, що парижани не вичерпають цім часом, ні злиттям, ні оцінкою цього. Второю подальшою шляхом до Жемоні політика загрозлива. Реваншизм мало коли зацікавлюється брутальними ударами: вона помагає своїм усям, навідується до державних традицій, і утримує свою традицію, розповсюджує і живить маси світової діяльності“.

А в дописі про ювілейні свята московський кореспондент Information пише своїй газеті:

„Десять років — це минуло. Минуло, і ході якого більшовизм відлік безперервний усям — усям традиціям. Нежми жита — не найважливіше річ? Тепер треба йому доілюструвати адієктивну програму, але ледви тільки розпочалася... Треба перемогти страшенну бюрократію, але вдерлася в адміністрацію, треба вишукати в селі розуміння усям збірної праці. Це шлях далекий! Зали тут згада, більшовизм мусить перейти ще кілька десятиліт, після першого десятиліття, але тільки що минуло“.

III.

Information не має, розуміється, багатої симпатії ні для соціалізму, ні комунізму, але — як орган „анархо-фінансів“ — вона вміє числитися з фактами. Коли це можливо, то ще менше симпатії для соціального перевороту і комуністичного раю земського є в Liberté — це консервативний вечірній щоденник, ідейно дуже близький фашизму, такий близький, що він дає, як передбачає, виступає нетільки проти французько-південнослов'янського союзу, а й за Італію й проти Сербії.

Мимоходом зауважимо, що в Шварцбардівському процесі Liberté виходячи із свого французького, суво-націоналістичного й ксенофобського становища, дуже рішуче заявляє, що він „француз“, хоча тільки по натуралізації, та що у війні він пролив свою кров за Францію.

За газетою зорганізований протикомуністичний організм, головню молоді. З призову більшовицького ювілею написала Liberté між ін. ось що:

Родія вельми, який оберіг Румунів перед революцією, утримав революцію в Росії. Дивним паралелом радянський режим в релігійній основі на одиничній євangelічності. Як по дорозі білошанний виступ — казати, що землі віддано тільки за 99 років. Мужик який заводив — нехай поспробує йому відібрати! А крім того, до 99 років Сталин, Ріков і ми всі, ми померемо..."

Сконстатувавши, що зусилля до всесвітньої революції не вдалися, а „полиціялися в стадії міту“, Liberté пише:

„Найважливіше в усіх активних більшовизму те, що він перетривав при владі 10 років. Нема ніякої причини, чому би він не перетривав ще нових 10 років, або й більше. Нарешті був хорий від дуже даля. А проте він був би без кінця держався, якби не було війни, і якби війська, не потрібні ланцюжені у касарнях Петрограді, не були азорободжені, себто якби армія не була палла. Як довго комунізм має армію, нема йому чого боятися. Сталин так слухить вероховні, як Отождін Іх думав, бо нема мови в Росії про загальну вероховність; віддалені сотнями кілометрів одне від одного огнища революції можна легко потопити..."

Без розуміння географії, а зосібна політичної географії Східної Європи не можна розуміти того, що там твориться.

„Богато тамошніх річей, тривають комуністи як і тривають царизму, поспіються беоформним характером мас, розлитих по просторах, майже безкоштовних. Виснаги всякий політичний рахунок, коли чомо про Схід Європи, мусить ґрунтуватися на розумінні широтпросторності".

IV.

В роялістичній і націоналістичній Action Française про більшовицький ювілей і про радянський термідор говорив в останніх часах кількома наворотами Н. Бенвіль — один з найкращих аналітичних заграничних відносин і ерудитів-істориків серед французьких публіцистів наших днів.

„По всім ознакам, каже він, плотун Троцького наспів за пілво, щось наче змова Бабефа під Директорією, або офіційна Меландорфа в 1916 р. Приходять моменти, коли розгар революційний вичерпується, починає як розгар війни..."

— Які прогнози? — питається Бенвіль, і відповідає:

„Ніяка розумна прогноза неможлива. Всі гіпотези можливі: що переможе Сталин-Ріков, або Троцький-Зінов'єв, або що оба крива помираться. А якщо припадком радянський режим провалиться, то не тільки абсолютно нічого, хто міг би зайняти його місце. Троцький припаде собі директора тої паризької гетче в якій чергувалася одна по одній емблеми політичній: жовті доробування, коли показав...

Коза.

IV.

Забєжкін переїхав. То було ранком. Забєжкін шкотив візок на подвір'я, і в ту ж мить всі вікна в домі відчинилися, а опухла бабця голова сказала, висунувшись із вікна, на цей раз по пояс, сказала „ага!". І вчений агроном Пампушкін, залишивши наукову статтю „Деякі слай в обороні шкідників", підійшов до вікна.

І сама Домна Павловна ласкаво зійшла вниз. Забєжкін розважував своє добро.

— Подушки! — сказала глядачі.

І справді: дві подушки, одну рожеву з рудою плямкою, другу синюшку в пружки, віднесено наверх.

— Черевки! — гукували всі нараз.

Перед очима здивованих глядачів з'явилися чотири пари черевиків. Черевики були новенькі, і слай вони передками і з кожної пари метеликом зависали шнурки. І опухла бабця голова сказала з пошаною: „Ого!". І Домна Павловна ласкаво потерла свої повні руки. І сам учений агроном прижмурив свої вчені очі і всіля хлопчикам відійти від візка, щоби видніше було.

— Книги... — ніяковіючи сказав Забєжкін, видобувачи три запорошені книжки.

— Книги?

І вчений агроном уважав неминучим спуститися вниз.

— Дуже приємно познайомитися з інтелегентною людиною, — сказав агроном, цікаво розглядаючи черевки. — Шож це, — продовжував він — чи не по вченому пайку ви одержали ті черевки?

диск емблеми комуністичній, він заспокоївся:

— Адже після червоного прапора прийде ще чорний прапор..."

Себ-то прапор анархії! А Бенвіль ще додає:

„А після чорного прапора — голова на шпалі списа".

Не треба й додавати, що це натяк на старий революційний „обичай“, зосібна на значай часу Великої революції у Франції...

V.

Однак хоча Бенвілеві, консерватистові й реакціонерові, і не байдуже що саме станеться з комунізмом, то куди важніше йому не це питання, а питання про німецько-радянське співробітництво.

„Щодо цього, то найбільше світає те можна сказати в німецькій пресі. Навіть у німецьких консерватистів, а взагалі головне у них, затримана ідея німецько-російського союзу перемігала віражу, яку викликає в них радянський режим. Чи Радянський Союз кріпкий? Чи відважний він сказати своє слово Європі? Німецьчина завжди оберігала зв'язок з Радами, навіть у пору суворого адалювання Спартакса, бо вона хотіла оберігати собі можливість співробітництва на будуче. Чи співробітництво те оберігло й до нині своїм ціну? На не віміні відповіляють притякуюче.

„Дав Німеччини союз з Радами — пелітка карта на будучину. Радн не мають ніякої участі в мирових договорах в 1919 р. Вони їх не знають. Вони їх мають, ніколи й не признають. Того дня, коли Союз наповно злитиметься політичним елементом, а не тільки елементом пеладку в рубль, того дня він очевидно статиме по тому самому боці, що краї, на яких погроми ці договори побудовані".

Ось чого боїться ноторійний германофоб, польонофіл і румунофіл, Бенвіль. Нинішні раніші й полудневі газети повні алармуючих статей і телеграм — іза німецько-радянської кооперації в питанні Литви і щодо женецької конференції. Можна майже напевне сказати, що завтра читатимемо цікаві міркування Бенвіля на ці теми.

В. Левицький.

З українського Закарпаття.

Нова гром. рада в Ужгороді.

Вислідом недавніх виборів до громадських рад у Чехословаччині в її вибір нових громадських рад на Закарпатті. В столиці Закарпаття Ужгороді нова міська рада ухвалювала для 11. листопада п. р. До президії вибрано: головного директора Шкарпатського Банку Константина Грабаря, б. правительственого комісара Яна Грба, певн. ка-

сієра Робітничий Каси Івана Гаара, секретаря Союзу Фабрикантів Оттона Фалтина і секретаря комуністичної партії Арміна Давидова. Старостою (посадником) міста вибрано з них Константина Грабаря, першим відстаростою — чеха Яна Грба, другим — мадара Івана Гаара.

Свято 1. листопада.

Загальном української еміграції відбулися традиційні вже в Ужгороді свято пам'ятного дня 1. листопада. Того дня рано о. кан. д-р Гадзюга відправив у переповненій церкві помпальну Сп. Богу і панакхиди за полеглих героїв, при чому співав Р. Н. Хор під проводом О. Приходька. Вечером відбувся концерт з добрією програмою. Промову мав д-р Гуцаловський, після чого відомий поет Сп. Черкасенко прочитав уривок з нової своєї драми „Мазепа". Крім того члени театру виступили з хором і декламаціями. Особливо гарячо оплескувано декламації б. посла Я. Остапчука і п. М. Білиценка.

„Руський Театр".

Постійний „Руський Театр" в Ужгороді, що, не зважаючи на несприятливі обставини, ширить любов до рідного слова між усіма кругами нашого населення і дав досі кількості вистав українських і неукраїнських авторів у більших і менших містах, а навіть селах нашого Закарпаття, виставив для 10. листопада п. р. з приводу 20-их роковин смерті Тобілевича його драму „Наймика". Рецензент „Свободи" підносить брідливу гру артистів п-ї Ніни Певної, зазначаючи, що вона — найкраща артистка театру. Позатим підносить гру п-ї Аркасової і Совачової і пп. Білиценка, Базилевича, Ручко, Аркаса й інших. В комедії Мясницького „Дететина" визнавалися знов передовсім п-ї Совачова і п. Ходолний. Рецензент цієї вистави просить акторів, щоб вони говорили повільно й голосно, а тоді їх вистави матимуть в Ужгороді 100 прп. більше вартості. Пригадка ця, особливо щодо голоснішого говоріння, не завадила би й у нас.

Чесна шкільна політика.

В найновішій (10) тисячі гарно редакційного літературного і політично-суспільного журналу-місячника „Наша Земля" в Ужгороді (ред. Грєдла-Донський) нахилимо невеличку статтю п. а.: „Шімак і його шкільна політика". З неї довідуюся, що чесна шкільна влада на Закарпатті в особі керівника шкільного відділу інсп. Шімака працює над чехізацією українського шкільництва з усіх сил. Ця праця ведеться тепер на великій розмірі — по взаємкам органу губерний „Подкарпатське Гласн", яких метою є сколонізувати підле українське Закарпаття. За короткий час, бо за два роки, чехи „створили" на Закарпатті з

лішого ок. 80 чеських шкіл, а того понад 30 уже в цьому році. Слушно пише „Наша Земля", що не так далі піде, то „за п'ять років перейдемо до того стану, в якому буди за Малишину. А все це спричинило нам „братня" політика фашистичного режиму Ровасяля і його ставлення Шімака". Цього Шімака автор вгадані статті в „Нашій Землі" характеризує так: „Для зруйнування цієї святині рідного слова й науки присладо на нашу шню й на наше превелике нещастя людина австрійської школи, з варварством у думі, пересажу гнилим шовінізмом, без найменшого потуття славянської солідарності. Ця людина ваялась за те, щоби зруйнувати й те, що його попередник пок. Пешек абудував".

3 життя закарпатського студентства.

Зі статті „Наш обов'язок" М. Майдюка („Свобода", т. 47) і двох статей на студентській темі в „Нашій Землі" (т. 10) довідуюся, що закарпатське студентство переходить швидко кристалізацію в напрямі свідомого українства. Студенти із Закарпаття, що студіюють у Празі, організовані в двох товариствах: москофілістичним „Возрожденію" й українофілістичним „Соціалістичний Союз". Річні загальні збори останнього відбулися 22. X. п. р. в Празі під проводом голови, свідомого студента Вокшала. Головою нового відділу вибрало студ. Шереро, до відділу „Союзу" увійшли самі енергічні й характерні студенти, з яких можна багато надіятися. „Союз" був дотепер тільки соціальною (допомоговою) організацією, але що студентів-пародозів прибувало до Празі на студії чимраз більше, треба було поробити деякі зміни в статуті „Союзу", а саме поширити його рамки в напрямі уможливлення його членам вести в Т-ві культурно-освітню працю.

Найближчі завдання в галузі піднесення сільсько-господарської продукції.

II.

Заходи до піднесення сільсько-господарської продукції.

Для 25. жовтня п. р. в сільсько-господарській комісії парламенту Чехословаччини при нагоді обмірковування державного бюджету на 1928 рік давав своє експозе міністр сільського господарства д-р О. Срайко. Він, обіхавши в автомобілі цілу республіку і простудіювавши потреби країни, висунув три головні заходи, три стовпи, на яких хоче будувати розвій чесько-слованського господарства: 1) піднести рівень сільсько-господарської освіти та виховання; 2) поліпшити землю, під-

— Ні, — сказав Забєжкін, сяючи, — то в такому роді приватне надбання і — так сказатиб — рухомість. Інші, знаєте, воліють тримати гроші в брилянтах... а, дозволяйте, що таке брилянти? Лише що блиск та бездумна гра світла...

— М-м, — сказав агроном з явним спожалінням — то-то я й дивлюся — що воно таке? — будьто би й не такі давали по вченому. Колір, чи що, не такий?

— Колір! — сказав Забєжкін захоплено. — То певне колір не такий. Такий колір — раз, два і обліз...

— Катрусь! — крикнув агроном опухлій голові. — А винеси-но, голубко, черевки, що колись-то по вченому пайку одержали.

Подруга агронома винесла рулі черевки не звичайних розмірів. Разом з подругою вийшли на подвір'я всі жителі дому. Вийшла навіть якась, дуже старовинного вигляду, бабуса, думаючи, що роздають черевки даром. Вийшов і телеграфіст, копіраючи в збубх сірничкою.

— Ось! — закричав агроном, ясно порскаючи в Забєжкіна слайною. — Ось, ласкавий добродію, зверніть вашу увагу!

Агроном пальцем стукнув у підодшву, пробував П'зубами, відкидав черевки вгору, кидав їх до землі — вони падали як поліна.

— Незвичайні черевки! — ревів агроном на Забєжкіна таким голосом, буцім-то Забєжкін вів агронома на розстріл, а той опирався. — Благаю вас, гляньте! На-те! Кидайте їх до землі, кидайте — я відповідаю!

Забєжкін сказав.

— Так. Дуже незвичайні черевки. Але коли їх на каміння кидати, то вони можуть не видержати...

— Не видержать? Оці черевки не видержать? Та чи почуваєте ви, ласкавий добродію

які очевидні дурниці плетете? Чи знаєте, що ви мене тим навіть ображуєте? Не видержать! — гордо всміхнувся агроном, наслідуючи на Забєжкіна.

— На каміннях безумовно не видержать, — достойно сказав зневацька телеграфіст, виступаючи вперед. — а що торкається... Коли, наприклад, під візок, і візок дивинути раз — безумовно не видержать.

— Котіть! — захрюкав агроном, кидаючи черевки. — Котіть, на мою голову!

Забєжкін наляг на візок і дивинув його. Черевки помаялися і біля передка тріснули.

— Тріснули! — закричав телеграфіст, кидаючи картузом до землі і топчучи його на радощах.

— Даруйте, — сказав агроном Забєжкінові — то нечесно і нетактовно, ласкавий добродію! Порядні люди прямо наїздають, а ви боком... То навіть нікчемно боком наїздають. Не тактовно і по хамськи з вашого боку!

— Нехай він відповідає, — сказала подруга агрономові. — Він візок котить, він і відповідає. Якщо кожний чоловік почне на черевки візок котити — черевки не надбаєш.

— Так, так, — сказав агроном Забєжкінові — тепер будьте ласкаві нести повну відповідальність.

— Гаразд! — сказав сумно Забєжкін, зацікавившись телеграфістом — візьміть мою пару. Телеграфіст, виконувачи з рота сірничку і схилившись над черевками, заходився тоненьким сміхом, напевно його ласкотали під пахами.

„Красунь! — зі смутком думав Забєжкін. — І шня гарна, і ніс нормальний, і бавитися може..."

Так переїхав Забєжкін.

(Продовження буде)

ФУТРА
ДЕШЕВІ І ДОБРІ
ТІЛЬКИ У
Арт-ра ПАЙЦЕРА
Львів Тел. 49-72
ПАСАЖ ГАВСМАНА 5.

вості культуртехніку землі; 3) аде-
кватний кредит для сільських госпо-
дарів.

Щі заходи висував міністр країни,
яка на 14 мільонів душ населення
вважала, з того 6 мільонів сільсько-
господарського населення, має: 1) В
галузі с.-господ. освіти: Академію с.-
г. наук, шкіль (факульт.) високих с.-
г. агрономічних, дві лісові, одну
ветеринарну і 2 педагог. семінарії
для учительок жіночих господарсь-
ких шкіл, шкіль середніх 26 (19
чеських, 7 німецьких) і нижчих с.-г.
шкіл 230 — разом аверх 260 сільсь-
ко-господарських шкіл. 2) В галузі
розширення (меліорації) землі: по-
лішення земель в р. 1923 — 2.000
гектарів, у 1924 р. — 11.000 га, у
1925 р. — 13.000 га, у 1926 р. —
21.000 га, у 1927 р. біля 30.000 га.
Разом за 6 років 80.000 гектарів. 3)
У галузі комасації земель: скомасо-
вано в 1927 р. в 26 селах на площі
14.546 гектар. Проводжується кома-
сація в 19 селах на площі 14.310 га.
Підготовлена комасація в 62 селах.
За 1 рік скомасовано 28.856 гекта-
рів землі. 4) В галузі сільсько-госпо-
дарського кредиту: А) с.-г. районо-
вих опадних кас (кампелічек) на 1.
лишні 1925 р. в Чехії, Моравії, Шле-
зку 4.259, на Словаччині кредитов-
их т-в 405, на Підкарпатті кред.
т-в 96. Разом 4.760 товариств. Б) Державні фонди в 1926 році: на по-
лішення земель 79.200.000 кч., на
управу річок 37.000.000 кч., на за-
позичування диких потоків 10 міль.
кч. Разом 193.700.000 кч.

Щож би мусіли сказати про свої
потреби українці, яких є по цей бік
Збруча та Дністра понад 8.000.000
душ, а з того сільсько-господарсько-
го населення біля 7.000.000 душ,
себто більше, як є с.-г. населення в
чехословачській республіці? Одна-
ке експозе міністра Сранішко зроб-
лене в значній мірі під натиском
громадської думки, що не знає ве-
ликої передбачливості. Значно далі
наперед заглядає Англія.

Минулого року англійський мі-
ністр сільського господарства Чер-
чил в одній передвиборчій промові
визначив: „У будучині багато мо-
же сподіватися від двох чинників:
1) від інтенсифікації с.-г. доведення
та 2) від цукроварства (4). Має-
мо класичний доказ, що саме мож-
ли сподіватися в практиці від до-
ведення: з кінцем цього року ми
замі покриємо потребу цукру на
дві десяти року; незабаром виро-
бимо його стільки, що забезпечимо
1/4 всього населення на цілий рік“.
Англія, яка до війни майже зовсім
не знала культури цукрового буря-
ку, і не виробляла бурякового цук-
ру, дійсно цього року виробила йо-
го стільки, що може задовольнити
20—25 пр. своєї річної потреби! Це
вона могла зробити лише завдяки
завчасно та вміло переведенню дос-
відів з галузі бурякової культури
та селекції нових рас буряків.

Однак не серед заходів Чехосло-
ваччини, ні серед заходів Англії ми
не бачимо цілої групи агрономічних
заходів у галузі позашкіль-
ної сільсько-господарської освіти.
Це тому, що в цих країнах заходи
такого характеру покладаються на
сільсько-господарські школи. Лівше
з наступного року проектується вве-
дження окремих інструкторів сільсь-
кого господарства для Словаччини
та Підкарпаття.

Розвиток цього типу агрономічної
допомоги поруч з розвитком с.-г. до-
ведення та с.-г. шкільництва ба-
гато в Злучених Державах Аме-
рики.

Загальне число працівників для
розроблення с.-г. сільськ. госп.

На св. Миколи!
Найкращі матеріали шовкові на сухі, підшивки білія по рекля-
мним цінам поручас
Ново відкритий Магати
ВІЛЬГЕЛЬМА СТРУМ Львів, вул. Соїнів ч. 9.

шкільним шляхом на 36 мільонів
душ сільсько-господарського насе-
лення Злучених Держав сягало: в
липні 1917 — 2500, в липні 1918 —
6216, в січні 1919 — 4598, в липні
1919 — 5268, в січні 1920 — 3798,
в липні 1920 — 3840, в січні 1921 —
3865, в липні 1921 — 3707, в грудні
1921 — 3679.

Отже 1921 року на 10.000 душ с.-
госп. населення Злуч. Держав при-
падав приблизно один робітник по-
зашкільної с.-господарської освіти.
Колиб на українських землях так-
само широко, як у Злуч. Державах,
розвинулись агрономічні позашкіль-
ні заходи, то ми мусіли мати по цей
бік Збруча 700 робітників поза-
шкільної с.-г. освіти. А скільки ми
їх тепер маємо? Можна сміливо
сказати, що не маємо й сотні. В 1926
році американці мали витрат тіль-
ки на с.-г. позашкільну освіту при-
близно 1/2 долара (4 і пів зол.) на
одну душу с.-г. населення в рік. Ко-
либ до цього додати працю 70 до-
свідних с.-г. стацій, 65 високих с.-г.
шкіл з 20.000 студентів, 1937 ниж-
чих с.-г. шкіл та працю агрономів,
які працюють у сільсько-господар-
ській кооперації Злуч. Держав, то
перед нашими очима стане образ дій-
сно великого зацікавлення країни
справами сільського господарства
та сільсько-господарською наукою.

З цього короткого перегляду агро-
номічних заходів у Чехословаччині,
Англії та Злуч. Державах Аме-
рики намічаються і ті агрономічні
заходи, яких малиб уживати й ми.
Це передовсім с.-г. господарські до-
слідні установи, які повинніб ви-
працювати найліпші для наших зе-
мель шляхи і способи господарюван-
ня, далі с.-госп. шкільництво, яке
повинноб виховувати нашу с.-г. мо-
лодь на взірцевих господарях, далі
позашкільна с.-г. освіта, яка малаб
навчити повільної господарки і до-
росле с.-г. населення, далі меліора-
ція та комасація земель і нарешті
організація с.-господарського креди-
ту та сільсько-господарської коопе-
рації. Однак праця всіх тих чинни-
ків ріжнилась би в різних районах
— вона мусілаб бути добре присто-
сована до тих природно-історичних
господарських і культурно-побуто-
вих умов, які застосовували на тому
чи іншому кланті наших земель.

Доки не буде зроблене с.-г. райо-
нування наших земель по найго-
ловніших умовах, найголовніших
чинниках — доти не можна доціль-
но збудувати ані дослідної справи,
ані сільсько-господарського шкіль-
ництва, ані позашкільної агрономії,
доти взагалі не можна створити нія-
кого плану господарської відбудови
наших земель. Тому справа експе-
диційного чи порайонного дослі-
дження природно-історичних, гос-
подарських та культурно-побутових
умов на наших землях і на підставі
тих матеріалів с.-г. районування їх
є справою першої черги, понад усі
інші заходи. До цієї справи треба
притягнути всі живі сили країни,
всі духові і матеріальні наші за-
соби.

агр. Віктор Доманицький.

29--41

Справа телефону в „Ділі“ набирає не-
тільки загально-національного, але й за-
гально світового характеру.

З'являється:

Саме в той час, коли в „Ділі“ закла-
ли телефон, був і на провінції. Телефо-
ну, телеграфу там нема, а радіо ще не
змонтоване.

Види селом і бачу: двох дядьків обни-
маються на радіоках.

— Ого куме, такі дядькиси...

— Ая дядькиси. Дайте, пошлюсь...

— Що таке? — питаю.

Вирити на мене адивовані очі.
— Якого? Ви не знаєте?
— Не знаю — кажу.
— „Діло“ має телефон!...
Я підскакну, як за молодих часів.
— Давайте пошлюсь з вами і я.
Захожу до сватів. В усіх кім-
натах світяться, у кожній кутку світоч-
ний настрій. Панотець похилив за-
тираючи руки, пані-матка в кухні над уся-
кими вигадками, тата Семфора на арі-
стотелі концерту, діти царського висту-
кують.

— Що це — питаю — іменини які, чи
уродини моє?!

— Як? Ви, львівлянин, і не знаєте?!

— Два дні як вийшов, не знаю!

— Телефон у „Ділі“!...

Це, так сказати, загально-національ-
ний характер.

А загально-світовий:

Вся польська преса на всіх партійних
з'їздах:

„Нахай тепер хто скаже, що українцям
краще дівчат. Просили телефон — ма-
ють. Схотули пошлюсь телефоном —
можуть. Не схотули — зовсім їм а голо-
ви не упаде!“

Не без того, щоб цієї вістки не підхо-
пили і заграли преса. Що там —
мовляв — що ми вже радіофотографією
поодругомосі! Цеж Європа... Але в Га-
лицині, у Львові, вже навіть телефони
закладають...

За тим прийдуть зв'язки зі світовими
потугами і хто зна чи не прийде війни
і розв'язана нашої справи.

Сидиш собі тепер спокійно в накурений
редакції і параз дррр-р-р-р!

— Гальо! Хто там?

— Тут Третій Інтернаціонал.

— Моє поважання. Що собі бажате
добробіть?

— „Ставайте гнати і голодні“...

Або знову дррр-р-р-р!

— Гальо!... так... тут! Хто говорить?

— Ліга Народів.

— Цілую ручки. Гуд бай! Що пані до-
бродітька прижають?

— Смирніться і ждьте.

Або ще інакше.

— Др-р-р-р-р!

— Гальо! Хто при телефоні?

— Ватикан! Dominus vobiscum.

(Спіроби́тник хреститься).

— In saecula saeculorum...

— Равт відхилений.

— Амен...

І так далі і так далі...

Велика річ телефон. Варто задля та-
кої штуки і давня літ просити не тіль-
ки дев'ять, як просило „Діло“.

Галантион Чіппа.

НАРАДИ НАД РОЗЗБРОСННЯМ.

Женева, 30. листопада 1927.

Предс. приватної комісії конференції
роззбросня Леден при нагоді отворен-
ня сесії комісії зазначив, що найважли-
шим завданням комісії є утворення ко-
мітету розуму і безпеки. Ціллю наради є
доказати, що поодинокі народи рішили-
ся створити нові гарантії безпеки, що-
би міцпар. конфлікти полагодувано
розумно-примирючим поступованням.
В дискусії голова більшовицької деле-
гації Літвін зазначив, що новочасний
капіталізм є причиною генеріших вели-
чезних зброєнь. СРСР пропонує скасу-
вати всі збройні суходутні, морські і по-
вітряні сили, знищити носиний матеріал
і муніцію, закинути військове вишколо-
ня, знищити творині і скасувати військ.
бюджет. Делегація СРСР має повнова-
сти приступити до договору, що адіа-
сний би ці пропозиції, із основи яко-
го об'єднано би до року воєнний матері-
ял. Колиб наможливо було адіосити
програму роззбросня, то слід би її вве-
сти до 4 літ.

МАРШ. ПІДСУДСЬКИЙ ІДЕ ДО ЛЬОН-
ДОНУ?

АВС подає, що марш. Пісудський зго-
дился остаточно аніжати до Женеви. Є
чуття, що після сесії Ради Ліги Націй
марш. Пісудський поїде до Львондону.

НОВИНКИ.

— Сента пісні у Львові. Заходив кін-
цевого комітету 100-літній роковини у-
країнської народної пісні відбувається
у Львові в першій половині грудня свя-
точний концерт при співучасті оперної
співачки О. А. Остапуха, проф. Т. Шу-
хевича, хорів товариства: „Львівський
Боні“, „Вандурист“ і „Сурма“ та струн-
ного квартету Муз. Т-ва ім. Лисенка.
Вступне слово виступить п. др. В. Шу-
рат. Обширна і різноманітна програма
зложена виключно із обробкою україн-
ських народних пісень, а виконавці до-
дають усіх аусиль, щоб пісні виш-
ли якнайкраще.

— Львівська хроніка. Життя є таке
важке для інженерів наслідком будівель-
ної кризи, що деякі з них, яких привів
львівська преса соромиться назвати
практикували таку штуку: брали за-
правити авто до варшави. Спортсмен
Палади, казали собі платити агори за
направу, а авертали авто після довгого
часу без должних частин, ще й казати собі
доплатити за перетоварили. — Ще ле-
ший спосіб заробітку такий: коли маєш
чужі гроші, пошлють поділити, що має
обрали банити. Але не робить це так
незручно як наєр якоїсь криміналі Вай-
гмал, що програє усі гроші в карти,
потім оповідає усім про історію так не-
дотенно, що правда викидає назовні. —
Інвалід Маньків постріляв себе револю-
вером біля висок, але не смертельно.

— Історичний жидівський образ у
Львові. У Львові утворився окремий жи-
дівський громадський комітет, що зай-
нявся алаштуванням виставки першого
жидівського історичного образу Лео-
польда Пільховського „Відчуження ге-
брайського університету в Брюсселі“. Образ
цей виставляють із великим успі-
хом у різних європейських столицях, —
він висів теж якийсь час у престольній
салі англійського двору. У Львові огля-
дати його можна в салі кагалу вул. Берн-
штайна 12, І. поз. Поруч нього є теж ін-
ші образи Пільховського.

— За шахове мистецтво. Із Буєнос Ай-
рес телеграфують, що останній шахової
партії між Альехіном і Капабланкою
перервала після 40 ходів з перевагою по-
зиції для Альехіна. Якщо Альехін ан-
троя цю партію, амаганя будуть закін-
чені, бо він виповнить їх умови: виграв-
ши 6 партій проти 3-ох Капабланки.

— Літературний кутюк. Московське
державне видавництво приготувало по-
не найкраще видання творів Толстого,
поділене на дві групи 22 томів до 1890
р. і після цього 23 томів. У не виданнях
вийдуть молоді твори Толстого, час-
тина його дещинів і листів. Твори ви-
дають у хронологічній порядку на про-
тязі 5 літ: 9 готових до друку. — Комі-
тет парижської літературної нагороди ім.
Лисерра під проводом поета Де Но-
зайля принаєз нагороду 10.000 фр. за всю
поетичну творчість Поль Фором. Поль
Фор дістав у свій час титул „князя по-
етів“ у гуртку, що раніше вичищував пі-
сьмочество Поль Верлена та Жюль Ді-
ркса.

— Німецький письменник Г. Г. Е-
зере, який лише передиве слово до укра-
їнського видання своїх оповідань, що їх
виставлять у фелітоном журналі „Світ“,
вибирається небаром в подорож по Поль-
щі. Поїздка ця буде у зв'язку із виста-
вленням кінематографії його роману
„Альрабне“. В листі до редакції „Світу“
повідомляє він, що знадобився йому
мандрирний й пригоди. Крім цього під ае-
сону аніжати він нову повість. — Під
проводом Луначарського та Вухаріна
постав у Москві комітет, що приготує-
лає 35-літній ювілей Максим Горького
на початок 1928 р. Горький вернеться то-
ді в СРСР і видасть книжку „Про нову
Росію“!

— Чоловік, що нікуди не належить.
Англійський трибунал у Свенсі думав
над такою простою справою: альжирець
Пор Гасдон (француз) приїхав до Англії
на кораблі, без паспорту. Він сів на ко-
рабель тайком і надіслав віз Брістолю
пробувати дозволити до аяга берега. Пу-
стити його в Англію не можна; Франція
без наперів теж не дає. Отже тіба ви-
слати його в п'яз. Америку, до при я-
сальні з корабля не треба ніяких доз-
воленств.

— Світова всячина. „Осесраторе Ро-
мано“ подіє прізвища чотирох кандіда-
тів на кардиналі: архієп. Тарсу Лепіе-

ФУТРА жіночі, мужеські
і діточі, містові
і подорожні —
першокласно ви-
конані — добір-
ний товар — низькі ціни — догідні
умови сплати, найкорисніше у фірмі,
Андрій Кузьмінський
936 Львів, пл. Маршальська 9. 8-5
Тел. 42-53. (у виходу Рутівського).

„ОЛЬКА“ НАЙБІЛЬШИЙ ВИБІР РИНОК 35.

біля „Народної Торговлі“.

...архив. Веспасиан Бинет (француз), архив. Тодасо і архив. Кребекс. — Бюджет робітничого італійського комітету проголошено у Деллі бойкот англійської адміністраційної комісії. — Членові франц. посольства в Будапешті вкрали з архіву поїздку Паризько-Саарбрюк портфель із військовими документами. — Буши, царська палата в Ліваді продали разом із майном. — Наслідком переміну електричного току англ. парламент у розпалі дебат був три чверти без світла. — Нині айшор у світ перший арабський авто Форда: його продали чотири рази за 2 січня 1928 р. — У Нью-Йорку почав вистави свого театру Макс Райнгардт: у його честь видали бенкет учасній представників літератури та театру. — Жінка сина Вільгельма, бувши князя Айнгольда Фрідріха, виїхала тепер після розводу заміж за капітана Гайнцмана. — Тюрингський ландтаг прийняв резолюцію про скасування кари смерті. — У Берліні зникли незвідомі люди пам'ятник королеви Лівон.

Театри.

„Коопер. Український Театр“ під декляцією м. Стадника (вуд. Шашкевича). Перерва по причині вилучення на провінцію. Миский великий театр: 2-го „Винцелене“ Висинського. Початок 7:30 вечером. Миский „Театр Новини“: 2-го „Найкраща з жінок“. Початок 7:30 вечером. Кіна. „Палес“: „Наполеон“ Абля Ганса. „Лев“: „Гегеніс кохання“ (Бріліант Оранж) з Гібсоном, Петровичем, Еною, Кастером. „Альдо“: „Наполеон“ Абля Ганса. „Фатаморган“: „Фаворита Ротшильда“.

Дописи.

НАДВІРНА. (Свій і чужинця) — два характеристичні приклади. В зв'язі з незвичним фейлетоном „Діла“ про нашу адвокатуру і піднесений там факт, що українська суспільність, особливо наше село, не виявляє часто розуміння для нашої адвокатури й фортуна зі шкодою для себе адвокатів-жидів, подано отакі факти: В цьому році два села, а саме Молодків і Назавізі, надвирняського повіту, поручили адво. д-ру Банахові стягати належності за ужиття громадянських паспосик від громадян. Ні в одному з них в другім селі д-р Банах не вліз за ті належності, ані одної скарги і при допомозі частих дешевих ухиленнь стягнув усі належності до громадянської каси — без розблення людям якихнебудь коштів. Натомість вийти у Камінін, Гаврилюк, досі найбільш сьїдомі селі нашого повіту, відав справу стягнення тих належностей адвокатові жидові, котрий, не бавлячись у громадянські сентименти, негайно зробив проти всіх доджників без потреби понад сотку скарг, виробив білим селянам значних судових коштів, а тепер екзекує їх. Кажуть, що жидівська канцелярія заробила вже до 1.000 зол. начисто на скаргах, а вдруге стільки заробить на екзекуціях. Так наш селянин пхає тисячки в жидівські кишені, а себе матеріально нищить. До того всього с. Надвірний аж трьох адвокатів українців!

Інструкція

для наладження й переведення шкільного публіцизму на основі шкільного закону з 31. липня 1924 р. В. З. ч. 79. поз. 766. В кожному повіті повстає рухливий Повитовий Комітет для переведення шкільного публіцизму в цілому повіті. В кождім громаді (міст, містечку, селі) мають повстати Місцеві Комітети, які поділяють про переведення публіцизму в своїй громаді. Законні усилія, щоб домогтися української школи: 1. До школи повина бути введена українська мова тоді, коли шкільні декларації з домаганням цього підписують родичі за 40 українських дітей. Однак треба подати, щоб всі родичі українських дітей без винятку підписали шкільні декларації. 2. Право домагання введення української мови прислугує: а) батькові дитини, б) матері, оскільки батько не жие або не виконує батьківської влади, в) правному опікуну дитини, коли обоє родичів не жиють, або не виконують своєї влади. 3. Домагатись української мови навчання можна лише в імені дітей у шкільних відах. Шкільні акції дитини триває: а) 1. Галичині від укінчення 6 року життя на протязі 7-ми літ по тих місцевостях, де є 7-класова школа, та на протязі 6-ти літ у всіх інших місцевостях; б) на Волині, Подільській і Галичині від 1. вересня того року,

в якій дитина скінчила або кінчат 7-ми річ життя, до кінця того ж. року, в якій дитина кінчить 14-ти річ життя.

Законні постанови не визнаються, щоб дитина ходила до школи. Можуть отже домогтися української мови навчання в школі і родичі дітей, які є звільнені зі школи або які їздили хороши чи якої іншої причини довгий час або взагалі не ходять до школи.

4. Кождий батько української дитини мусить підписати і внести окрему шкільну декларацію з домаганням української мови навчання в школі.

5. Кождий батько мусить підписати власноручно. Неграмотні підписують знаком хреста при двох свідках.

Шкільні декларації підписувати в громадянській уряді, який стверджує власноручність підпису. Громадський уряд обов'язаний підтвердити підпис на шк. декларації. В разі якої побудь перерозу в уряді громадянській можна підтвердити підпис у нотаріуса, суді або в старості.

6. Підписані і урядово стверджені декларації подаються вносити по змоді негалич на найдавніше до 31. грудня 1927 р. до пов. шкільного інспектора порученням листом або допущити особисто в протоколі поданні шкільного інспектора за посвідкою зображення (рубрум), на якій зазначити скільки внесених декларацій і скільки дітей, для яких ждається української школи.

7. Повітові і Місцеві Комітети повідомлять Правну Оборону при „Рідній Школі“ у Львові, Ринок 10 про склад публіцистичних комітетів, що кождочасний стан публіцистичної акції (скільки батьків чи їх заступників та за скільки дітей внесли шкільні декларації, кулі і коли саме) а з окремих своєчасно про переповні, щоб була час поробити у компетентних чинників заходів для їх усунення.

8. Докладніші поучення (брошура В. Целевича п. з. „Про нові шкільні заколи“ ціна 50 сот.) і шкільні декларації (по 3 сот. від штуки) висилає на бажання в кождій кількості книгарня „Рідної Школи“ у Львові, вул. Руська ч. 3.

9. Місцеві Комітети повідомляють Повитові Комітети про переведення шкільного публіцизму а Повитові Комітети пересилають Правній Обороні при „Рідній Школі“ точні зйавлення з переведеної публіцистичної акції на своїй області.

Правна Оборона при „Рідній Школі“ у Львові, Ринок ч. 10.

Всі українські діти до української школи! Хто минав свою рідну школу і посилав дитину до чужої школи, — той ворог своєї дитини і української нації!

Нові книжки і видання.

КНИЖКИ:

Documents sur les pogromes en Ukraine et l'assassinat de Simon Petliura à Paris. Librairie du Trident. Paris 1927. ст. 92.

Барис Пільняк: Смерть Командарма. Повість неопублікованого місяця. Перекладає І. Кеарин. Львів 1927. В-во „Ізмарад“, ст. 43.

ЖУРНАЛИ:

„Літ.-Наука. Вісник“, грудень кн. XII. Зміст: Микола Матвій-Мельник: Паде пожежний лист. А. Карашевич: Заспів В. селі. Михайло Курях: Батькові, М. Гнатішак: Нарис ідеалістичний. Ю. Магалецький: Останній акт трагедії (докінчення). Мот. Левинський: Людина-віл. Г. Г. не: Aus meinen großen Schmerzen. Höch ich das Liedchen klingen. С. Левченко: Чувств, наше? Етген Олешко: Нарисова пушта і дзеркало. Олександра Стефанович: „А. Карашевич: З'явився. Проф. О. Мидок: Националізм в аграрній політиці в Сербській Європі. А. Карашевич: „А. Петро Рулін: М. П. Старішкін та П. О. Куліш. Еміль Кнішлер: Степеніщення вартості критика. Шавель Сарола: Quousque tandem. О. В. Перед новим роком. Гали Мазуренко: Дорожні ескізи. — Бібліографія. — Нові книжки.

Хижа Кубані, неперіодичний збірник громади українців з Кубані. Прага ч. 1, ст. 32.

Духовний Січ, церк.-народний ілюстр. тижневик, ч. 45—46. Варшава, 18—25 листопада 1927.

Робітниця, двотижневий журнал для жінок-робітниць. Віонігер.

ОПОВІСТКИ.

Репертуар Нового Українського Театру під дир. П. Карабіневича: Олія: 2. XII. Майська ніч. Тернопіль: 3. XII. Шуганка. Аля. 4. XII. Гейша (прем'єра). перший раз на українській сцені в Галичині. 993 5-?

На „Рідну Школу“ замість ліжка на домовину своєїго елена бл. п. Володимир Німцева зсидили в Перемишлі „Українська Бесіда“ 10 дол. і „Віра“ 20 зол.

Перегляд українських інвалідів у Львові. В неділю, дня 11. грудня п. р. відбулись лікарські оглядини й реєстрація інвалідів Української Гал. Армії у Львові в кімнатах „Гому Українських Інвалідів“ при вул. Софії ч. 25. Початок год. 9. перепоп. Перегляд призначений у першу чергу для інвалідів УГА з повітів: Львів, Говодок, Бібрка, Броди, Жовтва, Камінь Струм. і Перемишляни. До перегляду повинні явитися всі інваліди, які рахують на допомогу від нашого Товариства. Інваліди з інших повітів, що не були при перегляді в призначених нами окружних містах, обов'язані також явитися до перегляду у Львові, який закінчуємо перегляд інвалідів УГА. Хто не явиться без оправданих причин, втрачає право до підмоги. Треба принести з собою посвідчення від місцевого парохіального уряду і читальні Просвіти або кооперативи про те, коли хто і в якій армії став інвалідом, а також підтвердження громадським урядом докладний вики маєткового стану. Подорож покрити мають інваліди з власних фондів. — Урава УКТОНІ у Львові.

ДРІБНІ ОГЛОШЕННЯ.

ПОШУКУЮ жінки до ведення домашнього господарства і кухні на селі. Зголошення з поданням условин до Адміністрації „Діла“ під „Село“. 1013 2-2

СОЛЬОСПИВІ. В. Белкоровий: Чари ночі, Снігів мені, і сад запів, і знов страшний чуття, На склосі гір, Рожевий квіте, Затремтіли струни. 998 3-3

ГОДИННИКИ тільки надісланих фабрик прецізійні продаж за готівку і на рати від десятих літ з найдішньої сторони звісна фірма Іван Зельтенрайх, Львів, пл. Марійська ч. 5. 3 41—?

Свій до свого!

Нововідкрита тапінерська робітня, солідно виконує коври, матеріали і всілякі тапінерські роботи по най-дешевшим цінам.

Лежанський Андій

вул. Личаківська ч. 7., в брамі. 1-1

ПЕРШОРЯДНОГО учителя англійської мови з правничою мовою пошукує для збірних лекцій О. Домбчевська, вул. Здоровля ч. 9. Тел. 14-72. 1028 1-2

УРЯДОВЦЯ, вправного дирігента мішаного хорів і есентувалью лутої похесті шукє філм „Просвіти“ в Радехові. Зголошення з порученнями слати негайно на руки о. д-ра і елліха в Радехові. 1026 1-2

ПРОДАЖ фільмів 30 морт, чорнозем в однім комплексі wraz з будинками і інвентарем, 3 км. від залізничної за 4.000 дол. Зголошення вул. Голомба 11 — Коса. 1023

ХТО піднявся би приготувати народну учительку до кваліфікації — пошу по дати услів і адрес. — Уряд парохіальний Штанці п. Залішки. 1022 1-2

Замовляйте!

Замовляйте!

Реферати на „Свято Пісні“.

Д-р І. Брик: Чужі про українську народну пісню, Ціна 0-50 зол.

Д-р Щулат: Початки слави української народної пісні в Галичині, Ціна 0-50 зол. На пересилку долучувати 0-50 зол. Т-во „Просвіта“, Львів, Ринок 10.

Будильники.

Зеніт „Джез“ (1/2) прикрашені і завізані найдешевше у най-більшій складі годинників „Добровський“ — Розважеський, Львів, Академічна 2 (Готель Жоржа). — Ціна умови. — Власні роботи. 110 в 18—?

225

Ціни приступні — сплата ратями.

44—?

Найбільша в краю фабрика дзвонів

Братів ФЕОФІМОВИХ

в Калущі, вул. Сівецька ч. 14. в Перемишлі, вул. Красінського ч. 63. відливає на замовлення дзвони гармонійні і поодинокі, а постійно удержує на складі заши 200 штук готових дзвонів у вазі від 10 до 600 кг.

Ціни приступні — сплата ратями.

44—?

90 літ існуючий фабричний склад СУКНА і вовняних товарів

під фірмою

Іван Валлях і Син

Львів, Ринок 33.

Пелефон 47—16.

поручає на бижучий сезон, величезний вибір новостей краєних і оригінальних англійських на мужеські одяги і костюми, як рівнож паюши на жіночі плащі.

КОЦІ НА КОМІ і ЛІЖКА.

Добрий товар!

Ціни низькі!

За редакцію відповідає Василь Мудрий.

Видає Видавничий Спілка „Діло“.

З дочкарні Видавничої Спілки „Діло“, Львів, Ринок ч. 10.